

РОЗДІЛ 1

Високий темноволосий чоловік замислено стояв біля вікна розкішного пентхауса, дивлячись на панораму мерехтливих вогнів, які розкинулися на нічному горизонті Сент-Луїса. У різких рухах Рамона Гальверри було помітно досаду і втому, коли він рвонув краватку, послаблюючи вузол, підняв склянку віскі й зробив ковток.

Раптом у тьмяно освітлену вітальню широким кроком увійшов блондин:

— Ну що, Рамоне, що вони вирішили? — нетерпляче запитав він.

— Те, що й завжди вирішують банкіри, — відрізав Рамон, усе ще дивлячись у вікно. — Вирішили, що краще стояти на своєму.

— От негідники! — вибухнув Роджер. У гнівному розчаруванні він провів рукою по світлому волоссю, потім різко розвернувся і попрямував у бік кришталевих графинів у барі. — Їм здається, доки старий дідько був з тобою, гроші сипалися самі! — промовив він зі злістю, наливаючи у келих бурбон.

— Що ж, вони не змінюються, — понуро промовив Рамон. — Якби гроші все ще лилися рікою, вони були б зі мною.

Роджер клацнув вимикачем на лампі, тоді кинув сердитий погляд на розкішні меблі в стилі Людовіка XIV — ніби лише їхня присутність у просторій вітальні його ображала, а тоді промовив:

— Я був упевнений, на всі сто відсотків упевнений, що, якби ти розповів про те, у якому психічному стані був твій батько перед смертю, банкіри тебе підтримали б. Як вони взагалі можуть звинувачувати тебе у його помилках і незнанні?

Відвернувшись від вікна, Рамон притулився плечем до рами. Якусь мить він дивився на залишки віскі у склянці, тоді підніс її до губ і випив до дна.

— Вони звинувачують мене в тому, що я не завадив йому скоїти ті фатальні помилки, а ще в тому, що вчасно не розгледів його недієздатність.

— Не розгледів, — повторив Роджер з люттю в голосі. — Як узагалі можна передбачити, що чоловік, котрий усе життя поводився ніби Господь Бог, одного дня повірить, що він є таким? І що б ти мав робити, якби знав? Акції були у нього, а не в тебе. До самої смерті він особисто розпоряджався справами у корпорації. Твої руки були зв'язані.

— Зате тепер розв'язані, — Рамон ворухнув широкими м'язистими плечима своєї майже двометрової постаті.

— Слухай, — з відчаєм у голосі промовив Роджер, — я не починав цієї розмови раніше, бо розумів, що це зачепить твою гордість. Але ти знаєш, що я не бідний. То скільки тобі потрібно? Якщо в мене немає такої суми, я міг би знайти.

Уперше за цей час у погляді гордовитих темних очей та на чітко окреслених губах Рамона Гальверри промайнула усмішка. Перетворення було разючим: риси обличчя, яке останнім часом нагадувало холодний бронзовий зліпок із виразом безжальної рішучості, поєднаної з давнім іспанським благородством, умить пом'якшилися.

— Мільйонів п'ятдесят допомогли б, а краще — сімдесят п'ять.

— П'ятдесят мільйонів? — безпорадно промовив Роджер, дивлячись на чоловіка, якого він знав ще з часів коледжу, коли вони обидва навчались у Гарвардському університеті. — П'ятдесят мільйонів лише допомогли б?

— Так, дуже допомогли б.

Рамон різко поставив склянку на мармуровий стіл, тоді повернувся і попрямував у гостьову кімнату, яку він займав з того дня, як минулого тижня приїхав у Сент-Луїс.

— Рамоне, — швидко промовив Роджер, — тобі варто зустрітися з Сідом Гріном, доки ти ще тут. Він міг би знайти таку суму грошей, якщо захоче, до того ж він у боргу перед тобою.

Рамон здригнувся. На його аристократичному іспанському обличчі застигла гримаса зневаги.

— Якби Сід хотів мені допомогти, він би вийшов зі мною на зв'язок. Він знає, що я тут і що в мене неприємності.

— Може, і не знає. Адже до сьогодні ти зберігав у таємниці те, що корпорація йде на дно.

— Він знає. І разом з правлінням банку він не хоче, щоб мені продовжили кредитування.

— Але...

— Ні! Якби Сід хотів допомогти, він зв'язався б зі мною. Його мовчання говорить саме за себе. Я не збираюся його благодіти. За десять днів я скликаю аудиторів і адвокатів корпорації в Пуерто-Рико. І під час цього засідання я маю намір оголосити про банкрутство компанії.

Рамон різко розвернувся і стрімко вийшов з кімнати, ледь стримуючи неприхований гнів.

Коли він повернувся, його густе темне волосся було вологим після душу і він переодягнувся у джинси. Роджер мовчки дивився, як Рамон заковчує рукава білої сорочки.

— Рамоне, благаю, затримайся у Сент-Луїсі ще на тиждень, — промовив Роджер. — Можливо, Сід іще

зв'яжеться з тобою. Дай йому трохи часу. Я переконаний: він просто не знає, що ти тут. А ще мені здається, що його зараз немає в місті.

— Він тут, а я їду в Пуерто-Рико за два дні. І це не обговорюється.

Роджер тяжко зітхнув.

— Що, чорт забирай, ти робитимеш у Пуерто-Рико?

— По-перше, потрібно проаналізувати банкрутство корпорації, а тоді займуся тим, що робили мої предки, — ледь вичавив із себе Рамон. — Поїду на ферму.

— Ти з глузду з'їхав! — вибухнув Роджер. — Будеш обробляти невеличкий клапчик землі, де стоїть та хижа, у якій ми якось розважалися з дівчатами?

— Той невеличкий клапчик землі, — промовив Рамон з почуттям власної гідності, — усе, що в мене залишилося. Разом з будинком, у якому я народився.

— А що з тим будинком біля Сан-Хуана, чи з віллою в Іспанії, чи з островом у Середземному морі? Продай один з будинків чи острів; так ти будеш жити в розкоші до кінця своїх днів.

— Їх більше немає. Я виставив їх на аукціон, щоб корпорація змогла відшкодувати збитки. Адже банки, як ті стерв'ятники, кружляли навколо.

— Хай йому грець! — безпорадно пробурмотів Роджер. — Якби твій батько не помер, я б власноруч його придушив.

— Акціонери тебе випередили б, — гірко посміхнувся Рамон.

— Як ти можеш стояти тут і робити вигляд, що тобі байдуже до цього?

— Я змірився з поразкою, — спокійно промовив Рамон, — я зробив усе, що міг. І я не бачу нічого страшного в тому, щоб працювати на своїй землі, серед людей, які століттями робили на нашу сім'ю.